

İşte Yarınımız

Nureddin Yıldız'ın 27.10.2019 tarihli (368.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Gençler üniversiteye hazırlanıyorlar. Daha ilkokuldan itibaren çocuklar filan üniversitede okuyacakları idealini düşünüyor, ortaokul, lise itibariyle de bu düşünce adeta vatan telakkisi gibi çocuğun duygularını istila ediyor. Aslında bir anlamda da çocuğun akademik başarısı için bunun gerekli olduğu ayrı bir bahistir.

Bir gencin üniversiteyi kazanmak ideali var, ailesi onu bunun için yetiştirmiş ve üzerinde emek sarf etmişler. Yıllar geçiyor ve o genç, devletin ilan ettiği tarihte üniversite imtihanına giriyor. İmtihan sürüyor, sorular ve cevaplar veriliyor. Bu genç imtihandan çıkınca üniversiteyi kazandığını cümle âleme duyuruyor. Yani üniversiteyi kazanmak için girdiği imtihanı, henüz sonuçlar açıklanmadan üniversiteyi kazandığı şeklinde yorumluyor. Yiyor, içiyor, kutlamalarla bunun sevincini yayıyor ve büyütüyor.

Hepimiz anlarız ki bu gencin kazandığı tek yer iyi bir psikiyatri kliniğinde tedaviden başka şey değildir.

Aziz kardeşlerim, işte güle oynaya bahçelerine ve balkonlarına takıldığımız şu dünyadaki görüntümüz ne yazık ki budur. Cennet veya -Allah korusun- cehennem için yaratıldığımızı hepimiz biliyoruz, varacağımız istasyon, Rabbimizin izniyle cennet olacaktır ve orada şöyle bir arkamıza yaslanmadan da bu dünyada rahat etmemiz mümkün değildir, etmemeliyiz. Hakikati böylece bildiğimiz hâlde teslim etmeliyiz ki o gencin imtihan edilmek için girdiği bir salonu görüp üniversiteyi kazandığı yönünde yorumlamasına benzer şekilde, dünyada rahat edip Allah'ı, cenneti, Arş'ın gölgesini, Resûlullah ile buluşmayı ve başka her şeyi hallettiğini zanneden (veya zannetmediği hâlde uygulamaları itibariyle böyle manzara veren) insanın akılsızlığı arasında fark yoktur.

Kur'an'ımızın "eyvah kullar, siz ne yapıyorsunuz!" (Yasin suresi, 30. ayet) diyerek uyardığı tehlike budur.

Bir Müslüman, elini gözünün önüne getirerek parmaklarını oynatırken elinin hareketlerini gördüğü netlikte olduğu gibi cenneti, cehennemi, sıratı, hesap yerinde dikilmeyi, nefeslerinden bile hesaba çekildiğini hissetmediği sürece ashab-ı kiramin Müslümanlığını yakalayamaz. O, üniversite imtihanı için girdiği salonu üniversitenin bizatihi kendisi zanneden çocuk gibidir. Şeytanın, baş düşmanımızın, namaz kıldırmamak ve oruç tutturmamak, kadını çıplaklaştırmak ve diğer hedeflerinden önceki asıl amacı müminin zihninde ahireti uzaklara itmektir. Çünkü bir insanın namazıyla uğraştı mı sonra bir de orucuyla uğraşması lazımdır. Ardından başka haramı sevdirmek için çalışacaktır. Sonra başka bir haramla iç içe olduracaktır. Yani Allah'ın bin yasağı/emri varsa bin iş demektir bu.

Böylesi akıllıca bir proje değildir. Hedeflerle tek tek uğraşmaktansa yani ütü, çamaşır makinesi, buzdolabı, bulaşık makinesinin fişlerini teker teker çekmek yerine kapıdaki şalteri indirdiğinde bunların hepsi otomatik olarak kapanır zaten. **Müslüman'ın şalteri ahirete imandır. Bu duygu bir kere soğutuldu mu ve ahiret müminin zihninde ötelere ötesi olursa bundan sonra şeytanın işi çok kolaylaşır.**

Elbette hiç kimse "benim zihnimde ahiret çok uzaklarda duruyor, gerçekleşeceğini pek düşünmüyorum" diyerek ahiretten uzaklaşmaz; fakat şuur altında bu pekâlâ gerçekleşir. Babasının cesedini mezara koyarken bile, babasının da günün birinde dedesinin cesedini o mezara koyduğunu unutturur mesela. Sonuçta ölen yalnızca babasıdır, buna sıra geleceği yoktur. Hem sonra babası kalpten ölmüştür. Zaten kimsenin ecelle öldüğü yoktur, ya kanseri 'yeneemediği' ya da beyninde pıhtı olması gibi sebeplerle oluyordur herkese ne oluyorsa!

İşte bu şuur-altı, ahireti ötelere doğru atma, erteleme hastalığının bir tezahürüdür. Müşrikler de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onları ahiretle tehdit ettiği zaman “çok uzak şeylerden bahsediyorsun” (Kaf suresi, 3. ayet) diyerek kendilerinden emin davranıyorlardı. Müslüman bunu demiyor belki ama henüz sadece bir imtihan için bulunduğu dünyadayken her şey sonuçlanmış da sonuçlar pek parlakmış gibi bir hayat yaşayabiliyor. Hayır, dünyada imtihan dayız; ne imtihanı kazandı ne de dünyada kalma süremizle ilgili elimizde bir belge var. Dünyanın en büyük belası, burada hayatımızın ne kadar olduğunu bilmiyor oluşumuzdur. Şöyle keyifle elli sene yaşayacağını bilse insan, hiç değilse o zamanın keyfini çıkarırdı ama elli saniyesinden bile emin olamıyor.

Gelin görün ki ebediyen kalacakmış gibi kendini dünyada var sayan insanın hâli bu manzarada gülünç olmaktan öteye gidemez. Geleceğini, akıbetini düşünmeyen bir insanın akıllı olduğu hiç söylenebilir mi? Zekidir, çalışkandır belki ama akıllı olabilir mi hiç?

Oturduğumuz apartmanların büyüklüğü, kullandığımız asansörler, evimizdeki teknolojik cihazlar, para kazanma sistemlerimiz, evlerimizin yazlık-kışık oluşu, bindiğimiz araçlar, iletişim imkânlarımızın gelişmişliği... hiçbiri esasen ahireti ötelememiştir. Ahiret durduğu yerde durmaktadır. Değişen, bizim elimizdeki oyuncaklara kanıp dünyada milyonlarca sene yaşayacağımızı vehmetmemizdir. Şeytan bizi, elimizdeki cep telefonu aracılığıyla bir şehvet bataklığına düşürmeden önce bu unutkanlık bataklığına düşürdü bile.

Ahiretin, ölenlerin mezarda yaşadığı bir çeşit sendrom gibi kalarak, onun Allah ile buluşmamız olduğu gerçeğinin unutulması, her nefesimizin ahirete açılan son bir umut olduğunu bilmiyor gibi davranmamız, ölüleri mezara koyarken onlara ağlayıp aslında henüz onların riskinden daha fazlasına muhatap olmamız yani canlı oluşumuz nedeniyle gerçek manada ağlanması gerekenin kendimiz olduğunu bilmeyerek ağlamamamız, ölümü ertelememiz, doktorlara adeta tapınır derecede saygı göstermemiz (çünkü bizi yaşatacaklardır), insanların “kanseri yendi” cümlesini ulu orta kullanarak Allah’ın şifa vericiliğini insanın cüretinin gölgesinde bırakmaları, hayatı bu derecede kendi oyun hamurumuz zannetmemiz hastalıktır.

Bu hastalıktan kurtulmadıkça da hiçbirimiz salih ameller yapan kul olamayız. Ahiret endişemiz hem cennet umudu hem cehennem korkusu olarak yirmi dört saat aktif kalmalıdır. Bu aktiflik ashab-ı kiramda hep canlı olduğu içindir ki kulaklarına “Allah buyuruyor ki” diye bir cümle geldiğinde hemen hareketlenebildiler, bir şey için “bu haramdır” dendiğinde yüzlerce senedir devam eden geleneklerine aniden sırt dönebildiler ve bağımlısı oldukları içkileri döküverdiler. Mazeret uydurmadı, ayak diretmediler. Resûlullah aleyhissalatu vesselam, “faiz ayaklarımın altındadır” buyurduğunda “ama zorda kalsak da mı...” demediler. Çünkü cennet umudu ve cehennem tüten ateşi daima gözlerinin önündeydi.

Mezara kendi ellerimizle koyduğumuz yakınlarımızın bize hiçbir tesiri olmadığını gösteren işaretler, hele ölünün ardından sanki iki dakika önce ağlamaklı olunmamış gibi yemek yemeler, lokantaya çağırıyor gibi yemeğe davetler düştüğümüz hâlin berbatlığını gözler önüne seren çarpıklıklardır. Ahireti kendimizden bu denli uzak tutmamız, ölülerin çocukları-torunları olduğumuzu zihnimizden tamamıyla silmemiz hiç hayra alamet değildir. Şu dünyanın toprağının altındaki insan sayısı üstündekinden fazla değil mi? Bize niye uzak olsun ölüm? Altmış yaşından sonra insan nasıl olur da yüz yirmi aylık taksit anlaşmasına imza atabilir? Hayata ve yaşamaya hiç bu kadar güvenilir mi?

Dünya hayatını yirmi dört saat elbette yaşayacağız. Büyük evlerimiz, sağlam arabalarımız olmalı tabii. Çoluk çocuğumuzla tatile de gidelim. Fakat ölümü mezarlıkta bırakarak gitmeyelim, sorun buradadır, ölüm de bizimle gelmelidir. Nihayetinde dünyanın en güzel nimetleri Müslüman’a haram değildir, her biri avucunda ve cebinde olmalıdır. Fakat bir ölünün torunu olduğunu, ya çok yakın ya da yakın bir günde de kendi torununun ölü dedesi-ninesi olacağını unutmak mümini mahveder. Bizler sırf ezan okunan bir şehirde, İstanbul, Konya, Sivas’ta yaratıldığımız için dünya imtihanını peşinen

kazandığımızı zannetmek gafletine mi düşmeliydik? Gideceğimiz yer ahirettir ve henüz imtihanı kazandığımıza dair bir belge elimize verilmiş değildir: Zihinden asla çıkmaması gereken şuur bu olmalı, ahirete iman taze tutulmalıdır. Tek çaremiz budur.

Aksi takdirde bu dünyada hırsızlık, yalan, eşin zulmü, çocukların anne-babaya asiliği gibi suçları hiç kimse önleyemez. Allah yaratmıştır, Allah'tan başkası da insanı zaptedemez. Bu gücün görünen şekli ahirettir. Ne polis ne jandarma ne kanun; hiçbir müeyyide vergi kaçırmayı, yolsuzluğu, hileyi, aldatmayı asla önleyemez. Çünkü insanı kim yarattıysa onun çaresini de bilir. O da ateşten başka hiçbir şeyin insanın suçunu terbiye edemeyeceğini bildirmiştir. Cehennem ateşi insanın gözünde tüttüğü sürece ki çalamaz, yalan söyleyemez, aldatamaz, kamu hakkına riayetten sapamaz.

*

İnsanlar olarak biz birbirimizin ölüm saatini bilmediğimiz gibi dünyanın ölüm zamanını da bilmiyoruz. Dünya geldiği gibi devam ediyor. Fakat bir cuma günü, büyük ihtimalle de Mekke'de cuma olan saate göre, sabah namazının güneş doğum vaktine kadar olan zamanda bu dünya yıkılacaktır. Her cuma, bu dünyanın kıyametinin muhtemel ilan günüdür. Belki bin sene daha var, belki iki sene daha yoktur; orasını Allah bilir. Lâkin mümin, her cumayı son cuması bilir zira dünyada, gitmek için bulunduğu inanmaktadır. Hem yolcu olup hem de istasyonda oturmayı, inatla trene binmemeyi savunmak mümkün değildir.

Sorulsa ahirete imanımızda bir sorun olabileceğini kabul etmiyoruz. Estağfirullah, olur mu öyle şey! Yaşadığımız çelişkiye bakınız ki ahiretle ilgili yatırımlarımız da pek ortalarda görünmemektedir. Orasına Allah Kerim! Nasılsa ölünce herkese otomatik 'merhum' etiketi yapıştırılmakta ya, gerisi rahat! Lâkin Azrail aleyhisselam Türk, Kürt, Arap, Çerkez tanımaz; vaktinin gelip gelmediğine bakar.

*

Bir cuma günü ahiret gelecektir kardeşlerim. O gün geldiğinde Himalayalar, Everest, Ağrı Dağı... Kur'an'ın tabiriyle bir kürekle alınıp savrulan "kum gibi" olacaktır. Dünyanın ağırlık dengesini oluşturan o dağlar savrulduğunda ve "okyanuslar ateş olup tutuştuğunda, gökler sarsılıp güneş söndüğünde" bizim yazlıklarımız, arabalarımız ne olacak sanıyoruz? Bu dünyanın bir depremine dayanamıyoruz da o büyük hengâmede ne olacağız? Nereye kaçacağız? Öyleyse Allah'ı kazanmaktan başka çaremiz var mı?

İsrafil -aleyhisselam- adlı meleğin sûr denen alete ilk üfürmesiyle yaşanan o büyük yıkımın ardından ikinci üfürüşle birlikte, Âdem aleyhisselamdan itibaren yaratılmış insan, hayvan, cin olarak yaratılmış ve yaşamış bütün canlılar dirilecek ve toplanacak. Sayısını Allah'tan başkasının bilmediği o kalabalıkta Birleşmiş Milletler olmayacak, afet kuruluşları yardıma gelemeyecek, cep telefonları çekmeyecek, kardeş kardeşi umursamayacak, hiç kimse çıt çıkaramayacak. Ayet-i kerime, "sesler kesilecek" buyurmaktadır. Dünya artık olmayacak, sadece Allah'ın hesabı olacaktır.

Önce kullar birbirinden haklarını alacak veya verecekler, hayvanlara eziyet edenler hayvanlarla helalleşeceklerdir. Ayıya zulmeden ayı ile hak alıp verecek, pis diye köpeğe eziyet eden onunla hak alışverişiyle kucaklaşacaktır. Kafasına naylon geçirdiği kediyle helalleşmeden kimse paçasını kurtaramayacaktır. **Tweet attığı mecrayı başiboş ve kontrolsüz zanneden, ona buna sorumsuzca iftira yazabilenler adaletin dünyadaki gibi sarayının değil kendisinin tesis edileceği o yerde bulunacaklardır. Anasını ağlatanlar, evladını cehenneme sürükleyecek hatalar sergileyen babalar o gün orada hesaba çekileceklerdir. Kimse kimsenin avukatlığını üstlenemeyecek, 'tanıdık biri' bulunamayacaktır.** Attığı imzalar kişi hakkında şahitlik edecektir. İnsana organları şahitlik edecek, bastığı toprak bile ayak hakkında konuşacak ve "yalan konuştuğu sırada benim üzerimdeydi" diyecektir.

Bu güne hazırlanıyoruz. Arkadaşın, akrabanın, yakın dostun olmadığı ve kimsenin kimseyle ilgilenmediği bir güne. Kâfirler firavunlarının peşinden cehenneme sürüklenecekleri gibi dünyada bir ekol ya da -izm peşine takılarak işini sağlama aldığı düşünöenler de ardına takıldıkları feylesoflarla cehenneme yürütöleceklerdir. Put peşinden gider gibi takip edilenler, o gün arkalarına taktıkları takipçileriyle beraber olacaklardır. Herkes dünyada kimin peşinden gidiyorsa ahirette de onunla olacaktır.

O gün ümmetimizin kahr çekenleri, mazlumlar, Allah'ın ayetlerini okumakta meşakkatle karşılaşanlar şeriat düşmanlarının cezalarını bulduklarını görecek ve huzur duyacaklar. Mahşer yerinde ilk mutluluk böyle yaşanacak. Dünyada kimi kime şikâyet edeceğinin çaresizlik ve umutsuzluğu içinde duçar kalan, kurdun kurdu ısırmadığını acizlikle izlemeye mecbur olan herkes tam adaletle hükmedildiğini görecek ve rahat edecektir. O gün suyun berraklığından daha billur bir adalet tecelli edecek ve hiç kimsenin ettiği yanına kalmayacaktır.

O gün kâfirler gülemeyecek, kâfirlere sempatik davrananlar da ödedikleri bedel yüzünden gülemeyeceklerdir.

Bu hakikate yüzde yüz iman ettiğimiz içindir ki Ebu Cehil'in kırbaçları altında ölen Sümeyye'ye yazık olmadığını biliyoruz. Eğer bu imanımız olmasaydı dünyanın sayısı bitmez, ardı arkası kesilmez eziyetlerine tahammöl edilebilir miydi? Ahirete imanımızı bir dakika bile gözümüzün önünden ayırmadığımız sürece, ölüme giderken bile şehadete erdiğinin sevinciyle tebessüm edebilen bir nesil yetiştirebiliriz. Ahireti ötelere ötesi bir noktaya ittiğimizdeyse sadece kendi kaybımızı perçinler, kendimize yazık ederiz.

O gün dünyadayken iman etmiş, namaz kılmış, Kur'an okumuş, Allah korkusu sebebiyle zulmetmemiş, kul hakkına hassasiyet göstermiş kimseler korkudan uzak kalacaklar ve "Allah dostlarına korku tattırmayacaktır." (Yunus suresi, 62. ayet) Dünyada yaşarken Allah'ın şeriatına uygun bir hayatı takip ettiğinden ötürü bin kişinin ayıplamasına rağmen tesettüründen bir adım dahi geri atmayan, vakti kırk kere daralsa bile namazdan taviz vermeyen, serum bağlanmış koluna rağmen bile ibadetine titizlik gösterenler o gün endişe etmeyecek, korkudan arınmış kalple bekleyeceklerdir. Onlar dert görmeyecek ama derde düşenlerin hâlini görecekler ve "bize dert vermeyen Allah'a hamd olsun" (Fatır suresi, 34. ayet) diyerek şükredeceklerdir.

Bu süreç bir süreliğine, yıllarca veya daha başka sınırla ifade edilen zaman boyunca değil ebedî devam edecektir, hem Ebu Bekir'i sevenler hem Ebu Cehil'in yolunu izleyenler için. Bir kere Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi ziyaret edip mübarek elinden Havz-ı Kevser suyu içtikten sonra "hadi herkes işine şimdi" diyerek yazıklarımıza dönmeyeceğiz; hep böyle yapmaya devam edeceğiz. Bugünkü çilelerimizi nimete dönüştüreceğiz. "Kullarım, bugün bir korkunuz yok, bugün rahatsınız" cümlesini Allah'tan duyacağız. (Zuhuf suresi, 68. ayet)

Her birimiz Tur suresinin 21. ayet-i kerimesini defalarca okumalı, verdiği müjdeyi tefekkür etmeli ve unutmamalıyız. Dünyadayken çocuklarının mesela okuldan dönüp dönmediğini, yolda takılıp kalması ya da kaza mı geçirdiğiyle ilgili endişeyi dert edinen anne-babanın buna benzer bir sıkıntılı anını anlatan Rabbimiz, karı-koca olarak cennetine kabul buyurduğu bir ailenin durumunu örnek vermektedir. Bu karı-koca, "bizim çocuklarımız herhâlde sıratı geçemediler" diye düşünmekte, akıbetlerinin cennet olmadığını sanmakla endişeye kapılmaktadırlar. Kıyamet gününde böyle bir zümre fiilen de vardır; dünya hayatında hassasiyetleri olmayan ve savruk biçimde yaşayanlar cehennemde cezalarını çekecekleri için cennete diğer müminlerden daha geç gireceklerdir.

Allah Teâlâ bakacak ki o anne-baba, cennetin mutluluğunu çocuklarının yanlarında olmamalarından dolayı hissedememektedirler. Bunun üzerine ne olacağını Rabbimiz şöyle haber vermektedir: "Onların çocuklarını da yanlarına katacağız, mutlulukları tam olsun diye." (Tur suresi, 21. ayet)

Bir anne-baba, çocuğu sabah namazına kalkmadığı için kötü söze, dayağa, şiddetli hayıflanmaya da başvurabilir; çocuğunun dünyadayken kılmadığı namazların yerine sayılsın diye fazladan teheccüde kalkarak bol bol namaz da kılabilir. Tercih herkesin kendinedir. Yani çocuklarının sevap stoku mantığıyla ibadet eden anne-baba olmak mümkündür. Kıyamet gününde her şey nefes nefes karşımıza çıkacaktır.

Cennette göreceğimiz sayılamayacak denli çok nimetin yanı sıra bir de şu olacaktır ki cennetin en büyük nimetlerinden biri, Allah'ın, dünyada bizi kemiren kin, nefret, intikam gibi hisleri içimizden söküp alacak olmasıdır. Dolayısıyla ey hanım kardeşim, oradayken kuman olup olmayacağını düşünmeyeceksin demektir, bu dünyanın derdi ve hastalığıdır. Erkeklere bir milyon huri verse bile Allah, sen her bir saçının teli güneş kadar parlak hâlinle cennette olduğun için hiçbir huri seni zaten gölgeleyemeyecektir. Bunu düşünerek dünyadayken imanından olmana değecek kadar ileri varan sözler sarf etmene gerek yok, orada ne kin ne kıskançlık bünyende bulunmayacaktır.

Müminler otuz üç yaşında, dimdik, hastalanmaz, ağlamaz, acıkmaz, kolesterolsüz, veremsiz, astımsız, romatizmasız; hiçbir dert olmaksızın sonsuza dek yaşayacaklar. Bu dünyanın tükenmez çilelerine bunun için katlanıyoruz.

Cennet esasen ırmak, buluşma, çeşitli zevk u safasından ziyade en büyük nimetiyle Allah'ın, cennetin kapıları kapandıktan sonra kullarına lütfederek cemalini göstermesi ve "sizden razıyım" demesidir. Cennet budur. Bu kadar günahımız ve hatamızı mağfiret ederek Allah'ın razı olduğunu duyduğumuzda mutluluğun neye benzediğini anlayacağız.

Dünyada yaşarken faize bulaşmaktan, yalana karışmaktan korkup çekinenler, anne-babası hak etmiyor olsa bile sırf Allah emrettiği için ayaklarına paspas olanlar, herkesin kenara çekilmesine rağmen Kur'an'ı yalnız bırakmayanlar, akranlarının 'gençliğini yaşadığı' zamanda bile Allah'ı arzulayan delikanlılar ve hanım kızlar o gün "her şeyin sahibi olan Allah'ın yanında olacaklardır." (Kamer suresi, 55. ayet)

İşte bizim yarınımız budur, Rabbimizin inayeti ve rahmetiyle.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.